

[L. Rasmussen.]

Venstremøder som en glimrende Mand, og nu er han pludselig blevet en ufornuftig Mand, fordi han ikke kan følge den højtærede Minister i, hvad han her er inde paa! Jeg siger, at det er ikke mig, der møder med ham under Armen, men det er den højtærede Minister, der har haft ham under Armen indtil for otte Dage siden og nu smider ham til Side som en ufornuftig Kavalier. Det er betegnelsen for hele det Forhold, Venstre er inde paa.

Derefter mødte Ministeren — jeg vidste, det vilde komme — med en Stab af udenlandske Socialdemokrater under Armen og fortalte, hvad disse Socialdemokrater havde ment om Forsvarsordningen i deres respektive Lande og i Almindelighed. Maa jeg minde om en Brevveksling, der i sin Tid blev offentliggjort mellem to meget bekendte udenlandske Socialdemokrater, der nu begge er døde, Bebel i Tyskland og Jaurès i Frankrig. I et Brev, Jaurès skrev til Bebel, tilføjede han: I øvrigt gør jeg dig opmærksom paa, at i den franske Rigsdag bliver du stadig fremhævet som den store Patriot; ved Siden af mig, der jo er Forsvarsnihilist, der bekæmper Militarismen, bliver du nævnt som den store, gode Mand. Bebel skrev tilbage: Det glæder mig at høre. I Tyskland har jeg min Hyre med dig. Her er det Jaurès i Frankrig, der er den store Patriot, og mig, der er en fædrelandsløs Knægt — det blev han kaldt af Kejseren — Antimilitarist o. s. v. Saa sagde Bebel: Hvor er det frydefuldt. Hvor vilde det være slemt, hvis man pludselig kom og præsenterede os udenlandske Socialdemokrater, der var ivrigere Antimilitarister end vi. Vær du kun ganske rolig, saa længe du er der, er du paa den rette Vej. Derfor vil jeg sige, at hvis Ministeren vilde komme og præsenterer mig for andre Lande, hvor man bekæmpede Militarismen skarpere, end vi gør her, saa vilde det genere mig, men naar man derimod paastaar, at vi danske Socialdemokrater er de værste, tager jeg det som en Kompliment, i hvert Fald betragter jeg det ikke som noget, der generer mig.

Det er givet, at i Holland og Belgien — de hollandske Socialdemokrater arbejder i øvrigt paa Afrustning — ligesom i ethvert andet Land regner man med de geografiske Forhold; man tager suverænt de Hensyn, som er nødvendige, ganske som vi gør her i Danmark. Det falder os ikke ind at mene, at alle Lande kan føre ganske den samme Militærpolitik, det har vi aldrig hævdet, og det hævder vi heller ikke nu. Men saa længe man altsaa ikke præsenterer mig for Social-

demokrater, der bekæmper Militarismen kraftigere, end man mener jeg gør, fryder det mig i Stedet for at genere mig.

Den højtærede Minister sagde, at Fejghed var for svægt et Udtryk for vor Stilling. Det er kedeligt, at Ministeren ikke fandt det stærkere Udtryk, thi det kunde hænde under Debattens Forløb, at et stærkt Udtryk faldt mig i Munden, og saa vilde de jo kunne veje op imod hinanden. Men nu holder vi os altsaa til Fejghed: det er fejgt, at vi erkender, vi er afmægtige, medens det er modigt af Venstre at ville give det Udseende af, at vi har et Forsvar, skønt vi i Virkeligheden intet har! Jeg lader andre bedømme, hvad der er mest fejgt.

Vi fik nu at vide, hvorfor Garden skal have 50 Mand mere — det er, fordi Uddannelsestiden bliver kortere. Punktum! Ikke mere! Det er ikke umiddelbart indlysende, at det er den rette Grund, thi Fodfolkets Uddannelsestid bliver jo ogsaa kortere, og dèr reducerer man. Jeg vil ikke være ondskabssfuld overfor den højtærede Minister, men jeg maa nu sige, at jeg i mit stille Sind har tænkt mig, at det er, fordi den højtærede Minister har været Korporal ved Garden, at han har en saadan gammel Kærlighed til dette Vaaben, at det skal have disse 50 Mand mere. Altsaa Garden skal have 50 Mand mere, fordi Uddannelsestiden bliver kortere, og Fodfolkets Antal skal indskrænkes, fordi Uddannelsestiden bliver kortere! Jeg vil henstille til den højtærede Minister at finde en anden Forklaring, for jeg synes ikke, at den, han har givet, er rigtig solid.

Derefter talte den højtærede Minister om Faren i 1914 ved at bruge det Forsvar, vi havde. Den højtærede Minister husker sikkert, at da der blev Tale om Mineudlægning, svarede de to af de tre Venstreførere, der blev spurgt: vi skal ikke udlægge Miner, og den tredje vilde ikke udtale sig; hos de konservative var Stillingen den, at een sagde Ja, og de to sagde Nej. Man vil saaledes forstaa, at hvis denne Mineudlægning i det hele taget betød noget, var der allerede her en Fare forhaanden.

Saa siger den højtærede Minister, at vi har jo selv Miner i det Forslag, vi har stillet. Nu ved den højtærede Minister godt, at i det Forslag, Socialdemokraterne oprindelig stillede, fandtes der ingen Miner, men naar man fra radikal Side mente, at vi paa Grund af rent indre Forhold burde have et Minemateriel — altsaa ingenlunde til Opbygning af et militært Forsvar —, maa man forstaa, at dette intet som helst har at gøre med det, som Talen er om her.